

Nr 29.

Ankom till riksdagens kansli den 12 april 1920 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 4 § i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910.

Närvarande: herrar Åkerman, Klefbeck, greve Spens, Edward Larson, Reuterskiöld, Waller, Johan Carlsson, Hederstierna, Rehn, Johanson i Gäre, Söderberg, Carlsson i Solberga och Billqvist.

Genom en den 23 januari 1920 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition nr 351, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av i statsrådet fört protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

om ändrad lydelse av 4 § i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910.

Härigenom förordnas, att 4 § i lagen om reglering av prästerskapets avlöning den 9 december 1910 skall erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

Skulle med hänsyn till särskilda förhållanden — såsom synnerligen höga levnadskostnader i orten eller prästerskapet åliggande skyldighet

att duplicera eller med tjänstens skötande förenad synnerlig besvärlighet eller för prästerskapet eljest ökade utgifter — lönebelopp, som blivit med tillämpning av förut omförmälda grunder, beräknat, finnas allt för ringa, må vid löneregleringens fastställande, där Konungen så prövar skäligt, sådant lönebelopp förhöjas, dock, för annan ort än Stockholm, ej med högre belopp än, för kyrkoherdebeställning 1,000 kronor och för komministersbeställning 750 kronor, med iakttagande att ersättning för skyldigheten att duplicera ej må utgå med högre belopp än 600 kronor för duplikation varje predikodag och 300 kronor för duplikation varannan predikodag.

Därest åter på grund av särskilda omständigheter det efter nämnda grunder beräknade lönebeloppet skulle finnas i förhållande till det med tjänsten förenade arbetet allt för högt, må detsamma vid löneregleringens fastställande minskas, dock ej med mer än 500 kronor för kyrkoherdebeställning och 250 kronor för komministersbeställning.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för ifrågavarande förslag, får utskottet hänvisa till propositionen.

Utskottet har vid granskning av förslaget ej funnit skäl till anmärkning mot detsamma och får alltså hemställa,

att riksdagen måtte för sin del antaga ifrågavarande lag.

Stockholm den 12 april 1920.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.